

Ilie — Numărul șase

Zece teste

Jeff Pippenger

2023-10-05

Am abordat simbolismul lui Ilie și folosim acum relatările despre Muntele Carmel și Muntele Sinai pentru a ilustra un proces progresiv de punere la încercare a cornului Protestantismului și o dezvoltare politică progresivă a cornului Republicanismului, care este paralelă cu cornul Protestantismului.

Ultimul articol aborda răzvrătirea din Numeri capitolele treisprezece și paisprezece, care identifică a zecea și ultima punere la încercare a vechiului Israel după trecerea Mării Roșii. Această istorie se aliniază cu mișcarea de început a istoriei millerite, dar și cu istoria mișcării de încheiere a lui Dumnezeu. Lucrarea tuturor celor trei îngeri din Apocalipsa paisprezece este împlinită de o mișcare la început și de o mișcare la sfârșit.

„Angelul care se unește în proclamarea soliei celui de-al treilea înger trebuie să lumineze întregul pământ cu slava sa. Aici este prevestită o lucrare de întindere mondială și de o putere neobișnuită. Mișcarea adventă din 1840–44 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu; solia primului înger a fost dusă la fiecare stațiune misionară din lume și, în unele țări, a existat cel mai mare interes religios care a fost văzut în vreun ținut de la Reforma din secolul al șaisprezecelea încoace; însă acestea trebuie să fie întrecute de mișcarea puternică de sub ultima avertizare a celui de-al treilea înger.” Tragedia veacurilor, 611.

Între istoria mișcării de început și mișcarea de încheiere, găsim istoria bisericii Laodicea. Îngerul care luminează pământul cu slava sa este identificat în mod clar ca o mișcare, nu ca o biserică.

„Despre Babilon, în vremea adusă în atenție în această profeție, se declară: «Păcatele ei au ajuns până la cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.» Apocalipsa 18:5. Ea a umplut măsura vinovăției sale, iar nimicirea este pe punctul de a cădea asupra ei. Dar Dumnezeu mai are încă un popor în Babilon; și, înainte de cercetarea judecăților Sale, acești credincioși trebuie să fie chemați afară, ca să nu fie părtași la păcatele ei și să nu „primiți din plăgile ei”. De aici mișcarea simbolizată de îngerul care coboară din cer, luminând pământul cu slava lui și strigând cu putere, cu glas tare, vestind păcatele Babilonului. În legătură cu solia lui se aude chemarea: «Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu.» Aceste vestiri, unindu-se cu solia îngerului al treilea, constituie avertizarea finală care trebuie să fie dată locuitorilor pământului.” Tragedia veacurilor, 604.

Profeții sunt cu toții în acord unii cu alții și toți identifică mai specific „zilele de pe urmă” decât identifică zilele în care au fost rostite profețiile. Ca exemplu al acestui fenomen, îngerul din Apocalipsa 18 a fost și este prefigurată de îngerul din Apocalipsa 10. Amândoi luminează pământul cu slava lui atunci când coboară. Sora White identifică primul înger în cartea Early Writings.

„Isus a însărcinat un înger puternic să coboare și să-i avertizeze pe locuitorii pământului să se pregătească pentru a doua Sa venire. Pe când îngerul părăsea prezența lui Isus în cer, o lumină nespusească și glorioasă mergea înaintea lui. Mi s-a spus că misiunea lui era să lumineze pământul cu slava sa și să-l avertizeze pe om cu privire la mânia viitoare a lui Dumnezeu.” Early Writings, 245.

Îngerul acela din Apocalipsa optsprezece a coborât la 11 septembrie 2001. El fusese prefigurat de îngerul care a coborât la 11 august 1840. În capitolul șase din Isaia, lui Isaia îi este arătat Templul din cer și slava lui Dumnezeu. În versetul trei al capitolului șase se arată că întregul pământ este plin de slava lui Dumnezeu. Lucrul acesta se întâmplă atunci când îngerul din Apocalipsa optsprezece coboară.

Și după aceste lucruri am văzut un alt înger coborându-se din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. Apocalipsa 18:1.

Versetul al treilea din Isaia șase identifică aceeași istorie.

Și striga unul către altul și zicea: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor; tot pământul este plin de slava Lui.” Isaia 6:3.

Soră White aduce laolaltă viziunea lui Isaia despre sanctuar cu mișcarea din Apocalipsa optsprezece.

„Serafimii dinaintea tronului sunt atât de plini de teamă sfântă în contemplarea slavei lui Dumnezeu, încât nici măcar pentru o clipă nu se privesc pe ei înșiși cu mulțumire de sine sau cu admirație față de ei înșiși ori unii față de alții. Lauda și slava lor sunt pentru Domnul oștirilor, care este înalt și înălțat, și a cărui poală umple templul de slavă. Când văd viitorul, când întregul pământ va fi plin de slava Lui, cântarea biruitoare de laudă răsună de la unul la altul într-un imn melodios: «Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor!» Ei sunt pe deplin mulțumiți să-L slăvească pe Dumnezeu; iar în prezența Lui, sub zâmbetul aprobării Sale, nu doresc nimic mai mult. În purtarea chipului Său, în împlinirea slujirii Sale și în închinarea înaintea Lui, cea mai înaltă aspirație a lor este pe deplin atinsă.”

„Viziunea dată lui Isaia reprezintă starea poporului lui Dumnezeu în zilele din urmă.” Review and Herald, 22 decembrie 1896.

Ioan în capitolul zece din Apocalipsa și, de asemenea, în capitolul optsprezece, împreună cu Isaia în capitolul șase și incluzând comentariul Sorei White, așază toate aceste ilustrații ale pământului luminat de slava lui Dumnezeu în același punct al istoriei. Întregul pământ a fost martor la evenimentele care au avut loc la 11 septembrie 2001. Istoria progresivă a mișcării millerite, care s-a încheiat în 1863, a prefigurat istoria în care îngerul cel puternic din Apocalipsa optsprezece coboară împreună cu istoria asociată cu îngerul care a coborât în Apocalipsa capitolul zece. Având aceste premise introductive așezate, ne vom întoarce la procesul de punere la probă reprezentat în Numeri capitolul paisprezece. După ce Moise a mijlocit pentru răzvrățiții care doreau să se întoarcă în Egipt și să-iucidă cu pietre pe Iosua și Caleb, Dumnezeu primește mijlocirea lui Moise.

Și Domnul a zis: „Am iertat după cuvântul tău; dar, pe cât este de adevărat că Eu trăiesc, tot pământul se va umple de slava Domnului. Pentru că toți acei oameni care au văzut slava Mea și semnele Mele pe care le-am făcut în Egipt și în pustie, și M-au ispitit acum de zece ori și n-au ascultat de glasul Meu, cu siguranță nu vor vedea țara pe care am jurat-o părinților lor; niciunul dintre cei care M-au mâniat nu o va vedea. Dar pe robul Meu Caleb, fiindcă a fost însuflețit de un alt duh și M-a urmat pe deplin, îl voi aduce în țara în care a intrat, iar sămânța lui o va stăpâni.” Numeri 14:20–24.

Yn Hanes Numeri bedwar ar ddeg a gynrychiolir yma y gwelir y prawf terfynol ar gyfer Israel gynt, a thrwy eu methiant sicrhawyd iddynt farwolaeth yn yr anialwch dros y deugain mlynedd a ddilynodd. Y mae'r hanes hwn wedi ei gysylltu'n uniongyrchol â Datguddiad deunaw, canys yno y cyhoeddodd Duw fod "cyn wired ag" y mae Duw yn fyw, "y llenwir yr holl ddaear â gogoniant yr Arglwydd." Y mae hwn yn ddatganiad tra chryf a osodir gan Dduw yn y cofnod hanesyddol hwn, ac wrth wneuthur hynny y mae Ef yn pwysleisio fod yr hanes a gynrychiolir yn Numeri penodau tri ar ddeg a phedwar ar ddeg yn pwyntio ymlaen at symudiad nerthol angel Datguddiad deunaw. Oherwydd mai Datguddiad deunaw yw diwedd gweddillion pobl Dduw, y mae dechreuad gweddillion pobl Dduw hefyd yn cael ei ddarlunio yn y darn yr ydym yn ei ystyried yn llyfr Numeri.

La 11 august 1840, la împlinirea unei profeții despre Islam, a celui de-al doilea vai, fostul popor ales al legământului a fost pus la încercare prin solia lui Ilie, care tocmai fusese dovedită a fi corectă.

La 11 septembrie 2001, la împlinirea unei profeții a islamului despre al treilea vai, fostul popor ales al legământului a marcat începutul judecății celor vii ca solia lui Ilie, care tocmai fusese dovedită a fi adevărată.

Mesajul lui Ilie din istoria millerită a fost așezat în cadrul timpului profetic. Mesajul lui Ilie din 11 septembrie 2001 a fost așezat în cadrul repetării istoriei. 11 septembrie 2001 a repetat istoria lui 11 august 1840, căci ambele date reprezintă o împlinire a unei profeții privitoare la islam, iar amândouă marchează coborârea îngerului despre care Sora White a spus că este „nu mai puțin o persoană decât Isus Hristos”. Deși Sora White nu spune niciodată despre îngerul din Apocalipsa optsprezece că „era nu mai puțin o persoană decât Isus Hristos”, așa cum spune despre îngerul din Apocalipsa zece, îngerul din Apocalipsa optsprezece luminează pământul cu slava „lui”, iar Scripturile arată limpede că slava lui Isus Hristos este aceea care luminează pământul.

Instrumentul judecății care a adus încercarea protestanților la început a fost mișcarea millerită, așa cum este reprezentată prin Ilie. Instrumentul judecății care aduce încercarea adventismului de ziua a șaptea la sfârșit este mișcarea lui Ilie, așa cum este reprezentată prin cei o sută patruzeci și patru de mii. Simbolul lui Ilie are mai mult decât o singură semnificație și, deși îl reprezintă pe Miller și mișcarea millerită, el îi reprezintă, de asemenea, pe cei o sută patruzeci și patru de mii.

„Moise, pe muntele schimbării la față, a fost un martor al biruinței lui Hristos asupra păcatului și a morții. El îi reprezenta pe aceia care vor ieși din mormânt la învierea celor drepecți. Ilie, care fusese luat la cer fără să vadă moartea, îi reprezenta pe aceia care vor fi în viață pe pământ la a

doua venire a lui Hristos și care vor fi „schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță”; când „acest trup muritor trebuie să se îmbrace în nemurire” și „acest trup supus putrezirii trebuie să se îmbrace în neputrezire”. 1 Corinteni 15:51-53. Isus era îmbrăcat cu lumina cerului, așa cum Se va arăta atunci când va veni „a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea”. Căci El va veni „în slava Tatălui Său, cu sfinții îngeri”. Evrei 9:28; Marcu 8:38. Făgăduința Mântuitorului făcută ucenicilor era acum împlinită. Pe munte, împărăția viitoare a slavei a fost reprezentată în miniatură, — Hristos, Împăratul, Moise, un reprezentant al sfinților înviați, și Ilie, al celor luați la cer.” Hristos, Lumina lumii, 412.

Poporul legământului care este trecut cu vederea reprezintă majoritatea, în raport de zece la doi. Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși. Eșecul celei de-a zecea încercări s-a întemeiat pe faptul dacă raportul rău sau raportul bun despre Țara Făgăduită a fost respins ori acceptat. Astfel, istoria ilustrată aici demonstrează că biruința sau înfrângerea în istoria progresivă a încercărilor se întemeiază pe alegerea între două metodologii care interpretează aceeași informație.

Toți cei doisprezece iscoade au văzut Țara Făgăduită, însă au fost trase două concluzii diferite cu privire la ceea ce reprezenta Țara Făgăduită. Un raport a fost determinat de frica omenească, iar celălalt de credință. Unul a manifestat dorința de a respinge călăuzirea lui Dumnezeu și de a se întoarce în robia Egiptului, iar celălalt raport a manifestat dorința de a se încrede în călăuzirea lui Dumnezeu și de a înainta în Țara Făgăduită.

Trong phong trào Millerite, đa số cũng đã chọn trở về ách nô lệ của Ba-by-lôn và trở nên những con gái của nó, và đó là sự biểu lộ cho quyết định của họ trong việc khước từ sứ điệp tiên tri của thiên sứ thứ nhất. Những Millerite trung tín đã chọn đi theo sứ điệp tiên tri của thiên sứ thứ nhất, ngay cả sau sự thất bại bề ngoài trong con thất vọng thứ nhất vào mùa xuân năm 1844. Lịch sử sách Dân Số trình bày hai “bản phúc trình” khác nhau của mười hai thám tử, tượng trưng cho hai cách phân tích khác nhau về cùng một sứ điệp tiên tri. Năm 1863, Phục Lâm giáo Lao-đi-xê không tiếp nhận một sứ điệp tiên tri; họ khước từ một sứ điệp tiên tri đã được thiết lập từ trước. Năm 1863, Phục Lâm giáo Lao-đi-xê đã quay trở lại và chấp nhận phương pháp luận Kinh Thánh vốn đã chống đối William Miller suốt chức vụ của ông. Những kẻ khước từ sứ điệp tiên tri và mong muốn trở về vòng nô lệ đã được dự biểu bởi những kẻ phản nghịch trong Dân Số đoạn mười bốn, là những kẻ rốt cuộc đã chết trong đồng vắng.

Numărul zece, atunci când este considerat ca simbol, asemenea tuturor simbolurilor, are mai mult de o semnificație. Semnificația lui simbolică trebuie înțeleasă din contextul pasajului în care se află. „Zece”, ca simbol, poate reprezenta persecuția. Poate reprezenta o încercare. Poate reprezenta uniunea de zece ori a regilor Europei, a semințiilor de nord ale lui Israel și a Națiunilor Unite. În biserica Smirnei, poporul lui Dumnezeu urma să aibă necaz timp de zece zile.

Nu te teme nicidecum de lucrurile pe care ai să le suferi: iată, diavolul va arunca pe unii dintre voi în temniță, ca să fiți încercați; și veți avea necaz zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții. Apocalipsa 2:10.

Istoricii indică persecuția desfășurată de Dioclețian în istoria Smirnei, deoarece aceea a fost cea mai severă persecuție din istoria Smirnei și a durat zece ani. Alți istorici identifică zece persecuții diferite în istoria Smirnei. Oricum ar fi, ele au fost duse la îndeplinire de Roma Imperială, care în Daniel șapte este reprezentată prin zece coarne. Acei zece împărați erau împărații, prefigurați de Ahab, care au comis curvie cu papalitatea și au fost instrumentul de persecuție pe care papalitatea l-a folosit pentru a înfăptui măcelul din timpul Evului Întunecat. „Zece” reprezintă puterea statală care îndeplinește persecuția pentru Izabela. În capitolul unu din Daniel, „zece” simbolizează o perioadă de încercare.

Rogu-te, pune-i pe slujitorii tăi la încercare zece zile; și să ni se dea de mâncat verdețuri și de băut apă. Apoi să fie privite fețele noastre înaintea ta, și fața tinerilor care mănâncă din bucatele împăratului; și, după cum vei vedea, fă cu slujitorii tăi. El a primit în privința aceasta cererea lor și i-a pus la încercare zece zile. Iar la sfârșitul celor zece zile, fețele lor se arătau mai frumoase și mai pline la trup decât ale tuturor tinerilor care mâncau din bucatele împăratului. Daniel 1:12–15.

În Numeri paisprezece, Israelul antic Îl provocase pe Dumnezeu de zece ori, reprezentând zece încercări de-a lungul unei perioade de timp.

Dar, pe cât este de adevărat că Eu sunt viu, tot pământul va fi umplut de slava Domnului. Pentru că toți oamenii aceia care au văzut slava Mea și minunile Mele, pe care le-am făcut în Egipt și în pustie, și M-au ispitit acum de zece ori și n-au ascultat glasul Meu. Numeri 14:21, 22.

Iwe iyo wari gushakisha kuri interineti ibisobanuro by'ibyo kwigomeka byihariye bihagarariye izo kwigomeka icyenda cyangwa ibigeragezo byananiranye kuva ku kubohorwa ku Nyanja Itukura kugeza ku kigeragezo cya cumi, uzasanga hariho impinduka nke ku birebana n'icyo kunanirwa kwa Isirayeli ya kera kugomba gushyirwaho nk'imwe muri ibyo bigeragezo icumi. Mvuga ko kubohorwa ku Nyanja Itukura, kwagaragajwe by'umwihariko ko guhura n'itariki ya 22 Ukwakira 1844, ari ko gutangira kw'ibigeragezo icumi, bityo akaba ari ho hagomba gutangirwa kubara ibigeragezo byavutse kuva mu 1844 kugeza mu 1863. Hari harabayeho uburyo bw'igeragezwa bwagiye butera imbere bwatangiriye mu 1798 igihe igitabo cya Daniyeli cyakurwagaho ikimenyetso, kandi uwo murongo w'igeragezwa wakubiyemo amateka y'ubutumwa bw'umumarayika wa mbere n'ubw'umumarayika wa kabiri, byasojwe no kuza kw'umumarayika wa gatatu ku wa 22 Ukwakira 1844.

„În Minneapolis, Dumnezeu a dat poporului Său nestemate prețioase ale adevărului, așezate în cadre noi. Această lumină din cer a fost respinsă de unii cu toată încăpățânarea pe care au manifestat-o iudeii în lepădarea lui Hristos și s-a vorbit mult despre rămânerea la vechile hotare de hotar. Dar existau dovezi că ei nu știau ce erau vechile hotare de hotar. Exista dovadă și exista argumentare din Cuvânt care se recomanda conștiinței; dar mințile oamenilor erau fixate, pecetluite împotriva pătrunderii luminii, pentru că hotărâseră că era o rătăcire primejdioasă, care înlătura „vechile hotare”, când, de fapt, nu muta nici măcar un țărșuș al vechilor hotare, ci ei aveau idei pervertite cu privire la ceea ce constituia vechile hotare.”

„Trecerea timpului în 1844 a fost o perioadă de mari evenimente, deschizând înaintea ochilor noștri uimiți curățirea sanctuarului care avea loc în cer și având o legătură hotărâtă cu poporul lui Dumnezeu de pe pământ, [precum și] soliile primului și celui de-al doilea înger și a treia, desfășurând stindardul pe care era înscris: «Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus». Unul dintre reperele de hotar din cadrul acestei solii a fost templul lui Dumnezeu, văzut în cer de poporul Său iubitor de adevăr, și chivotul care conținea Legea lui Dumnezeu. Lumina Sabatului poruncii a patra și-a proiectat razele ei puternice pe calea călcătorilor Legii lui Dumnezeu. Ne-nemurirea celor răi este un vechi reper de hotar. Nu-mi pot aminti nimic altceva care să poată intra sub denumirea de vechi repere de hotar. Tot acest strigăt despre schimbarea vechilor repere de hotar este cu totul imaginar.” The 1888 Materials, 518.

La 22 octombrie 1844, al treilea înger a sosit cu o solie în mână.

„Pe măsură ce slujirea lui Isus se încheia în Locul Sfânt, iar El a trecut în Sfânta Sfintelor și a stat înaintea chivotului care conținea Legea lui Dumnezeu, El a trimis un alt înger puternic cu o a treia solie către lume. Un sul a fost pus în mâna îngerului și, coborând pe pământ cu putere și măreție, el a proclamat o avertizare înfricoșătoare, însoțită de cea mai cumplită amenințare purtată vreodată către om.” Scrieri timpurii, 254.

La 22 octombrie 1844, un înger a coborât având în mână un sul pe care poporul lui Dumnezeu trebuia să-l mănânce. Doctrinile „hotarelor de temelie” care sunt apoi identificate trebuiau fie să fie mâncate și primite, fie respinse și nemâncate. Când a sosit al treilea înger, având sulul în mână, solia dinăuntru reprezentă șase adevăruri de încercare. Aceste șase teste au fost identificate astfel: „trecerea timpului”, reprezentând profeția celor două mii trei sute de ani; judecata, reprezentată ca „curățirea sanctuarului”; întreprinderile solii îngerești; „Legea lui Dumnezeu”; „Sabatul”; și starea morților, reprezentată ca „nemurirea sufletului nu există”.

Acele șase adevăruri sunt, desigur, interdependente, însă fiecare dintre ele a fost identificat în mod distinct ca reper. Unii poate că nu doresc să includă trecerea timpului în această listă, dar este evident că mulți au respins adevărul că 22 octombrie 1844 a fost o împlinire autentică a profeției. Ei au căzut la acea probă, ceea ce, desigur, i-a împiedicat să se confrunte cu încercările care au urmat. Procesul de încercare al lui Dumnezeu a fost stabilit în repetate rânduri ca un proces progresiv, care cere biruință asupra încercării ce îți este dată mai întâi, înainte de a putea fi implicat în încercarea următoare.

„Când am început să prezentăm lumina cu privire la chestiunea Sabatului, nu aveam o idee clar definită despre solia celui de-al treilea înger din Apocalipsa 14:9–12. Povara mărturiei noastre, când veneam înaintea oamenilor, era că marea mișcare a celei de-a doua veniri era de la Dumnezeu, că prima și a doua solie fuseseră vestite și că a treia urma să fie dată. Am văzut că cea de-a treia solie se încheia cu cuvintele: «Aici este răbdarea sfinților: aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.» Și am văzut tot atât de limpede cum vedem acum că aceste cuvinte profetice indicau o reformă a Sabatului; dar, în ce privește închinarea la fiară menționată în solie sau ce erau chipul și semnul fiarei, nu aveam o poziție clar definită.

„Dumnezeu, prin Duhul Său Sfânt, a făcut să strălucească lumina asupra slujitorilor Săi, iar subiectul li s-a deschis treptat minții. A fost nevoie de mult studiu și de o grijă stăruitoare

pentru a-l cerceta până la capăt, verigă cu verigă. Prin grijă, neliniște și muncă neîncetată, lucrarea a înaintat până când marile adevăruri ale soliei noastre, un întreg clar, coerent și desăvârșit, au fost date lumii.”

„Am vorbit deja despre cunoștința mea cu fratele Bates. L-am aflat a fi un adevărat gentleman creștin, curtenitor și amabil. El s-a purtat cu mine cu atâta gingășie, ca și cum aș fi fost propriul său copil. Prima dată când m-a auzit vorbind, a manifestat un interes profund. După ce am încetat să vorbesc, s-a ridicat și a spus: «Eu sunt un Toma necredincios. Nu cred în vedenii. Dar dacă aș putea crede că mărturia pe care sora a relatat-o în seara aceasta a fost într-adevăr glasul lui Dumnezeu pentru noi, aș fi cel mai fericit om în viață. Inima mea este profund mișcată. Cred că vorbitoarea este sinceră, dar nu pot da nicio explicație cu privire la faptul că i-au fost arătate lucrurile minunate pe care ni le-a relatat.»”

„Câteva luni după căsătoria mea, am participat, împreună cu soțul meu, la o Conferință la Topsham, Maine, la care era prezent fratele Bates. El nu credea atunci pe deplin că viziunile mele erau de la Dumnezeu. Acea adunare a fost un timp de mare interes. Duhul lui Dumnezeu S-a odihnit asupra mea; am fost cuprinsă într-o viziune a slavei lui Dumnezeu și, pentru prima dată, am avut o privire asupra altor planete. După ce am ieșit din viziune, am relatat ceea ce văzusem. Fratele B. m-a întrebat atunci dacă studiasem astronomia. I-am spus că nu-mi aminteam să fi cercetat vreodată o carte de astronomie. El a zis: «Aceasta este de la Domnul.» Niciodată nu-l mai văzusem atât de liber și fericit. Fața lui strălucea de lumina cerului, iar el a îndemnat biserica cu putere.” Testimonies, volumul 1, 78–80.

Безсумнівно, усі ці доктринальні випробування є взаємопов'язаними, але водночас це такі випробування, які можна розглядати окремо, і вони поступово були відкриті слугам Божим. Є багато церков, які дотримуються суботи сьомого дня, але відкидають вістку трьох ангелів. Вони відкидають істину про те, що суд розпочався 22 жовтня 1844 року, але все ж дотримуються суботи. Ці доктринальні випробування є взаємопов'язаними, але становлять шість окремих випробувань.

Așa cum tocmai a fost ilustrat de Joseph Bates, căpitanul de vas pe mare care era pe deplin familiarizat cu astronomia, a acceptat Spiritul Profetic, pe care îl respinsese mai înainte. În decembrie 1844, Ellen White a primit prima ei viziune, iar a șaptea probă a venit asupra mișcării.

“Biblia trebuie să-ți fie sfetnicul. Studiaz-o și mărturiile pe care le-a dat Dumnezeu; căci ele nu contrazic niciodată Cuvântul Său. Dacă Mărturiile nu vorbesc potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, respinge-le. Hristos și Belial nu pot fi uniți.” Selected Messages, cartea 3, 33.

La scurt timp după marea dezamăgire, sora White a aprobat un articol care arăta că Hristos a trecut din Locul Sfânt în Locul Preasfânt la 22 octombrie 1844. Ea a recomandat acea publicație „fiecărui sfânt”.

„Cred că Sanctuarul, care urmează să fie curățit la sfârșitul celor 2300 de zile, este Templul Noului Ierusalim, al cărui slujitor este Hristos. Domnul mi-a arătat în viziune, cu mai bine de un an în urmă, că fratele Crosier avea lumina adevărată cu privire la curățirea Sanctuarului etc.; și că voia Sa era ca fratele C. să scrie pe larg concepția pe care ne-a prezentat-o în Day-Star,

Extra, 7 februarie 1846. Simt că sunt pe deplin autorizată de Domnul să recomand acel Extra fiecărui sfânt.” A Word to the Little Flock, 12.

Susținerea ei viza descrierea făcută de Crosier a trecerii lui Hristos în Locul Preasfânt, însă articolul conținea mai multe învățături eronate, inclusiv învățătura protestantismului apostat potrivit căreia „necurmata” din cartea lui Daniel reprezenta slujirea lui Hristos. De aceea, ea a redactat o clarificare, publicată mai întâi în 1850 și inclusă apoi în cartea *Experiențe și viziuni*. Acolo, ea a arătat că „aceia care au dat strigătul ceasului judecății aveau concepția corectă despre «necurmata».”

„Apoi am văzut, cu privire la «zilnicul» (Daniel 8:12), că cuvântul «jertfă» a fost adăugat prin înțelepciunea omenească și că nu aparține textului, și că Domnul a dat înțelegerea corectă asupra lui acela care au vestit strigătul ceasului judecății. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți în privința înțelegerii corecte a «zilnicului»; dar, în confuzia de după 1844, au fost îmbrățișate alte concepții, iar întunericul și confuzia au urmat.” *Early Writings*, 74.

Subiectul „jertfei necurmata” din cartea lui Daniel a devenit un simbol al întoarcerii adventismului la metodologia protestantismului apostat în prima parte a secolului al XX-lea, iar astăzi înțelegerea corectă millerită a „jertfei necurmata” a fost respinsă de teologii adventismului. Ea a fost respinsă, în pofida faptului că sora White a identificat în mod clar că milleriții au avut dreptate când au identificat „jertfa necurmată” ca fiind puterea satanică a păgânismului. Ei au respins adevărul despre „jertfa necurmată” nu numai în contradicție cu aprobarea ei inspirată că înțelegerea millerită era corectă, ci și în contradicție directă cu faptul că ea a identificat fără echivoc că doctrina falsă care învață că „jertfa necurmată” reprezintă lucrarea lui Hristos în sanctuar a fost adusă de „îngeri care au fost izgoniți din cer!”

„Și acolo era fratele Daniells, a cărui minte vrăjmașul o influența; iar mintea ta și mintea fratelui prezbiter Prescott erau influențate de îngerii care au fost izgoniți din cer.” *Manuscript Releases*, volumul 20, 17.

Respingerea ei profundă a ceea ce adventismul folosește acum drept unul dintre „felurile sale de mâncare cu fabule” a fost atât de severă, deoarece Daniells și Prescott au luat un simbol al puterii satanice (păgânismul) și au atribuit acel simbol lui Hristos (lucrării Sale din sanctuar). Aceasta face opt teste doctrinare.

Al nouălea test din istoria care conduce la 1863 este realizarea celei de-a doua table a lui Habacuc în 1850. Harta pionieră din 1843 a fost realizată în 1842 și este numită „harta din 1843” numai pentru că a prezis revenirea lui Hristos în 1843. Porunca de a realiza o a doua tablă a lui Habacuc i-a fost dată Sorei White în 1850. Realizarea celor două table ale lui Habacuc leagă istoria primului și a celui de-al doilea înger de istoria celui de-al treilea. În biografia vieții și lucrării ei, scrisă de nepotul ei, acesta oferă o trecere în revistă a evenimentelor care au condus la realizarea hărții din 1850. El face aceasta selectând comentarii relevante ale Sorei White și adăugând propriul său comentariu în această prezentare generală.

„La întoarcerea noastră la fratele Nichols, Domnul mi-a dat o viziune și mi-a arătat că adevărul trebuie să fie făcut clar pe table și că aceasta îi va determina pe mulți să se hotărască pentru adevăr prin solia celui de-al treilea înger, cele două anterioare fiind făcute clare pe table.” — Letter 28, 1850.

„În această viziune, i-a fost arătat și ceea ce avea să-i dea lui James White curajul de a continua publicarea:“

„Am văzut, de asemenea, că era tot atât de necesar ca publicația să fie tipărită pe cât era necesar ca solii să meargă, căci solii au nevoie de o publicație pe care să o poarte cu ei, conținând adevărul prezent, spre a-l pune în mâinile celor ce aud, și atunci adevărul nu s-ar șterge din minte. Și că publicația avea să ajungă acolo unde solii nu puteau ajunge.—Ibid.

„Lucrul la noua hartă a fost început îndată și s-a oferit ocazia de a le spune fraților despre aceasta în numărul revistei Present Truth pe care James l-a publicat în luna următoare:“

„Diagrama. O diagramă cronologică a viziunilor lui Daniel și ale lui Ioan, alcătuită spre a ilustra limpede adevărul prezent, este acum litografiată sub supravegherea fratelui Otis Nichols, din Dorchester, Massachusetts. Cei care învață adevărul prezent vor fi mult ajutați de ea. O înștiințare ulterioară cu privire la diagramă va fi dată mai târziu.—Present Truth, noiembrie 1850.

„Până la sfârșitul lunii ianuarie 1851, diagrama era gata și a fost anunțată la prețul de 2 dolari. James White a fost foarte mulțumit de ea și a oferit-o gratuit „acelora pe care Dumnezeu i-a chemat să vestească solia celui de-al treilea înger” (Review and Herald, ianuarie 1851). Unele donații generoase ajutaseră la acoperirea cheltuielilor de publicare.” Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, volumul 1, 185.

Vorbind despre diagrama din 1843, sora White a consemnat că aceasta fusese îndrumată de Dumnezeu.

„Domnul mi-a arătat că diagrama din 1843 a fost călăuzită de mâna Sa și că nicio parte a ei nu trebuia schimbată; că cifrele erau așa cum le voia El. Că mâna Sa era peste și ascundea o greșeală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu o putea vedea, până când mâna Sa a fost îndepărtată.” Review and Herald, 1 noiembrie 1850.

Atunci când a consemnat lumina legată de porunca de a produce o altă hartă în 1850, ea a oferit aceeași aprobare divină pentru harta din 1850 precum fusese dată cu privire la harta din 1843, identificând totodată că alte hărți care erau atunci produse nu erau acceptabile înaintea Domnului. Porunca de a produce o nouă hartă a fost însoțită de porunca de a tipări o nouă publicație.

„Am văzut că lucrarea de întocmire a hărților profetice era cu totul greșită. Ea a luat naștere cu fratele Rhodes și a fost continuată de fratele Case. S-au cheltuit mijloace pentru realizarea de hărți și pentru alcătuirea unor imagini grosolane și dezgustătoare menite să-i reprezinte pe îngeri și pe gloriosul Isus. Am văzut că asemenea lucruri erau neplăcute înaintea lui Dumnezeu. Am văzut că Dumnezeu era în publicarea hărții de către fratele Nichols. Am văzut că exista o profeție despre această hartă în Biblie și că, dacă această hartă este destinată

poporului lui Dumnezeu, dacă ea este suficientă pentru unul, este și pentru altul; iar dacă unul avea nevoie de o nouă hartă pictată la o scară mai mare, toți au nevoie de ea în aceeași măsură.

„Am văzut că în fratele Case era un simțământ neliniștit, tulburat, nemulțumit și nerecunoscător, care dorea o altă diagramă. Am văzut că aceste diagrame pictate aveau un efect rău asupra adunării. Ele făceau ca în adunare să fie prezent un spirit ușuratic, superficial și batjocoritor.”

„Am văzut că planșele rânduie de Dumnezeu impresionau mintea în chip favorabil, chiar și fără vreo explicație. Este ceva luminos, plăcut și ceresc în reprezentarea îngerilor de pe planșe. Mintea este condusă aproape pe nesimțite către Dumnezeu și cer. Dar celelalte planșe care au fost alcătuite stârnesc dezgust în minte și o fac să zăbovească mai mult asupra pământului decât asupra cerului. Imaginile care îi reprezintă pe îngeri seamănă mai degrabă cu niște demoni decât cu ființe ale cerului. Am văzut că planșele ocupaseră zile și săptămâni mintea fratelui Case, când el ar fi trebuit să caute de la Dumnezeu înțelepciune cerească și ar fi trebuit să crească în roadele Duhului și în cunoașterea adevărului.”

„Văzui că, dacă mijloacele care au fost risipite pentru tipărirea de planșe ar fi fost folosite pentru a pune adevărul în mod clar înaintea fraților prin publicarea de tractate etc., aceasta ar fi făcut mult bine și ar fi salvat suflete. Văzui că afacerea facerii de planșe s-a răspândit ca febra.” Manuscript Releases, nr. 13, 359; 1853.

Ea declară limpede că „Dumnezeu a fost în publicarea diagramei [din 1850] de către fratele Nichols” și că a existat „o profeție [Habacuc doi] a acestei diagrame în Biblie”. De asemenea, ea a arătat că „diagramele” [plural; 1843 și 1850], care au fost „rânduie de Dumnezeu, impresionau mintea în mod favorabil chiar și fără o explicație”. Habacuc doi le porunca milleritilor să facă vedenia clară pe table, (la plural), pentru ca acela care citea cele două diagrame să poată alerga încoace și încolo prin Cuvântul lui Dumnezeu. Diagramele divine nu aveau nevoie de explicații adăugate, așa cum s-a întâmplat în cazul diagramei contrafăcute din 1863 a lui Uriah Smith.

Iar Domnul mi-a răspuns și a zis: „Scrie vedenia și sap-o lămurit pe table, ca să poată fi citită cu ușurință de cel ce aleargă.” Habacuc 2:2.

Al zecelea test este subiectul acestui articol. Cu privire la cele zece teste la care face referire Moise în Numeri, capitolul paisprezece, cercetătorii ebraiști și alți teologi formulează diferite presupuneri cu privire la evenimentele din istoria cuprinsă între izbăvirea de la Marea Roșie și răzvrătirea celor zece iscoade pe care acestea le-ar putea reprezenta. Răzvrătirea din acea istorie oferă câteva variante dintre care se poate alege, însă este sigur că al zecelea test marchează începutul a patruzeci de ani de moarte prin uzură în pustiu, până când toți răzvrătiții care ajunseseră la vârsta răspunderii au murit.

În același fel, unii ar putea protesta cu privire la alegerea mea a acestor zece teste doctrinare, căci pot exista variante care par mai potrivite decât ceea ce expun aici. Acestea fiind spuse, al zecelea și ultimul test este tot atât de limpede precum a fost răzvrătirea celor zece iscoade. El a fost respingerea celor șapte vremi din Leviticul douăzeci și șase. Există mai multe dovezi profetice care susțin această identificare.

În articolul următor vom începe să identificăm acei martori profetici care susțin identificarea potrivit căreia cele șapte vremi din Leviticul douăzeci și șase reprezintă al zecelea și ultimul eșec al adventismului laodicean.

„Când puterea lui Dumnezeu mărturisește cu privire la ceea ce este adevăr, acel adevăr trebuie să rămână pentru totdeauna ca adevăr. Nicio presupunere ulterioară, contrară luminii pe care Dumnezeu a dat-o, nu trebuie să fie primită. Se vor ridica oameni cu interpretări ale Scripturii care, pentru ei, sunt adevăr, dar care nu sunt adevăr. Adevărul pentru acest timp Dumnezeu ni l-a dat ca temelie a credinței noastre. El Însuși ne-a învățat ce este adevărul. Se va ridica unul, și încă altul, cu lumină nouă care contrazice lumina pe care Dumnezeu a dat-o sub demonstrarea Duhului Său Sfânt.”

Kéhi khân ni hu hrih an dam laia, he thu dik dinhmun siam hna ah an hmuh ve khan an thil tawn chungchang chu an nei hrih. Pathian chuan an nun chu a lainat takin a humhim a, an nun tawp thlengin, tirkoh Johana nih angin a nun tawp ber thleng pawhin a tih vek ang khan, an lo kal tawhna thil tawn chu sawi nawn leh sawi nawn tûrin a dah. Tin, thihna ah tlu tawh standart phurhtu pawh chu an ziaкса leh chhuah thar hmanin an la thu sawi tûr a ni. Hetiang hian an aw chu hriat tûrin ka hrih a ni. Tûn hun atâna thu dik chu eng nge a nih tih chungchangah an thu theihna an puang tûr a ni.

„Nu trebuie să primim cuvintele acelora care vin cu o solie ce contrazice punctele deosebite ale credinței noastre. Ei adună laolaltă o mulțime de texte din Scriptură și le îngrămădesc ca dovadă în jurul teoriilor pe care le susțin. Lucrul acesta s-a făcut iar și iar în cursul ultimilor cincizeci de ani. Și, deși Scripturile sunt Cuvântul lui Dumnezeu și trebuie respectate, aplicarea lor, dacă o astfel de aplicare mută un stâlp din temelie pe care Dumnezeu a susținut-o în acești cincizeci de ani, este o mare greșeală. Cel care face o astfel de aplicare nu cunoaște minunata manifestare a Duhului Sfânt care a dat putere și tărie soliilor din trecut ce au venit la poporul lui Dumnezeu.” Selected Messages, cartea 1, 161.